

խոնարհերը դէպի ապագան կ'ընթանան
 դէպի լուսուոր եւ փայլուն ապագան :
 Բայց երբ մեր հայկազքը անցեալի
 խառնին ընդ մէջէն կը յատի դէպի ա-
 պագան չենք կարող չտեսնել այն լու-
 սաւոր փարսանելը որոնք մեզ կ'ա-
 սանջորդեն դէպի լոյսի եւ յոյ-
 սի հանգրուանները... Եւ այդ փա-
 րասերը—որոնք շատ ք'չ են դժբաղ-
 դաբար—մեզ կը թուին կրկնապէս ա-
 լելի ալժէբաւոր որովհետեւ առանց
 տեսնոյ—ս'վ. դիտէ—զուցէ մենք՝ մարդ-
 կային հսկայ զանգոսածի մէկ փոքրիկ
 մտորն դատաւարաւուած ըլլայինք լուծ-
 աւելու եւ անհետանալու ու չ'չինայինք
 պահպանել մեր ինքնուրոյն զոյաթիւնը
 եւ իբրեւ ազդ ունենալ մեր ազգա-
 յին տեսչերն : Եւ խոնարհերը :

Մեծք կոնք ու կ'ապրինք կը
 ձգտինք մեր ինքնուրոյնութիւնը սպա-
 հովել երկայնի համայնակուլ հոսանքե-
 բուն սոջնէ միայն չենք կարող մտանալ
 եւ յարդանքով ու երկիրը անու թեամք
 չ'խանարնիլ այն հսկայ փարսանեբու
 չ'իբ'մնեբուն ասջնէ որոնք տոյն մեզի
 հայ Տիպն ու Տատրն հայ միաքի մշակ-
 ման այդ երկու անհրաժեշտ տարրերը :

Վասպուրականը որ ցարդ գիտցած
 է զնահատել լոյսի եւ քաղաքակրթու-
 թեան արժանիքը որ հայ միտքի եւ
 սիրտի տէր անհասնելու ծննդավայրն ու
 որրանը ըլլալու պարձանքն ունեցած է
 չէր կրնար անտարբեր գտնուլ զէպի
 այս մեծ եւ համազայն քաղաքակրթ-
 թական Տօնը :

Եւ ի՛նչ աւելի ուրախալի ու սրտա-
 պընդիլի քան տեսնել գիտակից վերա-
 բերում մը դէպի այսպիսի Նշանակելի
 Տօները եւ ի՛նչ աւելի ուրախալի ու
 յուսատու քան տեսնել յարատեւումը
 եւ զարգացումը այն փրկարար չարժու-
 մին ու վերածնութեան զորս ստեղծե-
 ցին Վասպուրականի մեր աշխիւ մէջ թե-
 լանները—Սրբականներն ու Փոյթու-
 զպեանները հայ ազգայութեան եւ
 հայ կրթութեան Վասպուրականի այս
 երկու պարձանքները :

Ուժ տալ մեր կրթութեան եւ մա-
 մուլին քաջալերել անոնց զարգացումն
 ու տարածումը այս պիտի ըլլար ան-
 չույտ ամենամեծ գործը որով կրող
 պիտի ըլլայինք բառ արժանւորն յարգել
 հայ գիրի ու հայ ազգայութեան Մեծ
 Տօները :

Այս զգացումներն ու խոնարհ ա-
 հա կրնայի ուղարկել վանեցի հայրենա-
 կիցներուս՝ հետաւոր հովիտներէն :
 Կ. Պոլիս Ա. Սամբաստեան

ՅԵՌԱՒՈՐ ՀՈՐԻՋՈՆՆԵՐԷՆ

Իւրուձուած սովորութիւն մը յար-
 պեղու համար չ'է որ այսու բովանդակ
 Հագու թիւերը կը տուն հայ գիրի ու եւ
 հայ ազգայութեան կողմից յրեշտան-
 անքը :

Ազգերու կեանքին եւ պատմու-
 թեան մէջ կան անհասնելի որոնք իրենց
 արժէքով եւ կատարած գործերով յա-
 ռէա անմահանալու արժանի են : Հայ
 գիրի ու գիտի եւ հայ ազգայութեան
 համար այնպիսի անհասնելի ամէն
 բանէ առաջ քաղաքակրթութիւնը ան-
 բաժնող ժապիտը եւ գիտութեան եւ
 լոյսի ջանակիրներն :

Երբ այսօր Վասպուրականի եւ Տա-
 րսի բարձրագոյն քերական սկսած միջնա-
 Վասպուրի ասիերը կրկնիլոյ լեռներու
 չ'թանկեղէն միջնա հոյակապ Մա-
 ոխորն աղջ Հայութիւնը իր գագութ-
 ներով միասին կը տուն համազայնին
 այս կրկնից յրեշտանելը եւ իր ամե-

նորեք կը լսուին յարգանքի եւ երախ-
 տագիտութեան խօսքեր եւ այդ յիշա-
 տակը յաւերժացնելու համար կ'ըլլան
 ձեռնարկի եւ պահպանութիւններ : Եւ
 բոլորի մէջէն եւ բոլորի ետին եւ կէ
 տեսնեմ պայծառօգէն մեծ եւ գնահա-
 տելի երեսոյթ մը յաղթանակ մը ար-
 մէք մը.— Բազմակիրութեան եւ լոյսի
 յաղթանակ մը :

Այս քաղաքակրթական լոյսը Հա-
 յուն է Ազգի մը Բայց հատուցիտա-
 լոյսին քաղաքակրթութիւնն ալ ազգե-
 բուն քաղաքակրթութեան մէջ կը մնի :

Այդ լոյսի յաղթանակն ու ալժէքը
 Հայաստանի—Արեւելքի մէկ փոքրիկ
 բեկորին մէջն է որ երեսուն կուգայ :
 Չէ որ Լոյսերը Արեւելքէն կը ծագին...
 * *

Մեռելները չենք ուզեր պաշտել :
 ո՛չ ալ պիտի ուզէինք ամէն լոյս եւ ա-
 մէն յոյս Անցեալին մէջ որոնել : Մեր